

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad hæc verba, quæ ex S. Petro usurpat Ecclesia. Quasi modò geniti
infantes, rationabiles, sine dolo. Infantes esse oportet vel bonâ vel malâ
infantiâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

E O D E M D I E.

AD HÆC VERBA QUÆ EX SANCTO PETRO
USURPAT ECCLESIA.

Quasi modò geniti infantes, rationabiles sine dolo, lac concupiscite. 1. Pet. 2.

VERITAS PRACTICA.

Infantes esse oportet, vel bonâ vel malâ infantia.

RATIO est, quia temperantes esse oportet, vel intemperantes.

Sed bona vel mala infantia sumus infantes, prout temperantes vel intemperantes erimus.

Ergo infantes esse oportet vel bona vel mala infantia: seu potius ne infantes simus mala infantia; oportet esse bona infantes.

PRÆMITTI posset quamobrem in hac Dominica fiat infantium mentio, propter Neophytos scilicet, sive recenter baptizatos, qui acceptam in baptismo vestem albam hac die commutabant, ita tamen ut candor, qui de habitu deponebatur, semper in corde teneretur. Ex hac autem occasione invitamur omnes ad spiritualē illā infantia, hoc vel maximè tempore procurandam; Quo nomine ne quis forte offendatur, quasi à viti gravitate degeneret: Veritate proposita edocemur tam necessariam esse spirituale illam infantiam, ut, qui sic infans esse nolit, infans esse velit infanda quadam & probrosa infantia, quæ quam timesda est, tam alia est appetenda.

Ratio quæ afferitur plana est, ex illa potissimum parte, qua primò dicitur temperantes nos esse oportere vel intemperantes; quo nomine non ea solum pars vitii aut virtutis intelligitur, quæ circa cibum & potum temperandum occupatur; sed tota universim nominis significatio deprimitur, & quidquid ad concupiscibilem appetitum refranandum spectat, attenditur: Atque ita etiam evidentius prima illa patet propositio. Nam aut refrænare oportet appetitum, quod est esse temperantem; aut non refrænare, quod est intemperantem esse. Quæ cum sint duò contradictoria, necesse omnino est, alterutrum in nobis esse, cum præcipue, nisi refrænetur appetitus,

ram infrænis ipse & projectus in malum sit, ut sese abripiat, sicut equus impetu vadens ad Ier. 8. prælium. Quod cum id temper nimis experiamur quam verum sit, tum verno potissimum tempore, quo ad solem redeuntem sanguis in venis ebullit ardentius, & florentia quæque objecta sensus pellicunt acrius ac suavius, unde totus hic appetitus commovetur, & nisi arctiori cohibeatur temperantia, certe laxiori effertur intemperantia. Decoloravit Cant. 1. me sol. CONTEMPLARE viam, confort a lumbos, Nahum. 2. robora virtutem valde. DEMUS operam sobria remissioni, ac sanctæ sinceritati, ut quidquid modò S. Aug. corporali abstinentia non acquirimus, mentium ser 157. d. puritate quaramus. Sic Sponsa, sic Prophetæ, temp. sic Doctores.

Ad alteram verò propositionem, non potest melius declarari convenientia, sive unio spiritualis infantia cum temperantia, quam iisdem rationibus, quibus ipsa definitur & explicatur infantia spiritualis. Tres sunt præcipuæ; Prima propter Innocentiam vitæ & morum: sicut enim Infans non peccat, ita nobis commendatur, ut tam alieno simus affectu ab omni pravitate, nullam ut voluntariè admittamus: quem in statum qui deveniunt, tum Infantes seu Pueri secundum Christum, quæ bona est infantia, nuncupantur in Scripturis, id habentes per gratiam & industriam, quod Infantes per ætatem. In hoc tamen, inquit sanctus Ambrosius, melior Christi infantia quam natura, quod ista per infirmitatem innoxia est, illa per virtutem: atque ideo laudi magis scribendum est, non tam malè facere posse, quam nolle.

Hoc est autem vel maximè proprium temperantia sic moderari affectus circa quævis delectabilia quæ sunt præcipua peccatorum incentiva, nulla ut voluptatè, nulla libidine, nulla vanitate aut boni temporalis cupiditate moveatis; quam triplicem concupiscentiã qui retinere possit, nonne is innocentiã tibi servare videbitur? Sicut enim radix malorum omnium concupiscentia, sic quicumque hanc excis-

excindit radicem, mala propulsat omnia. Hæc est continens anima de qua Sapiens, *Eccles. 26. omnis ponderatio non est digna continens anima.*

SECUNDA ratio, cur dicatur & commendetur infantia christiana, petitur à simplicitate quæ in eo consistit, ut, sicut infans non discurrit, non ratiocinatur, non discernit nec de rebus iudicat, sed alieno ductu regitur, ita nos in materia fidei, religionis, & obedientiæ, nos ita subjiciamus Deo, Ecclesiæ, ac Superioribus, nullo ut disculso opposito resistamus, *In 2. Cor. 10. captiuitatem redigentes omnem intellectum, in Phil. 2. obsequium Christi. OMNIA facite sine murmurationibus & hesitationibus, ut sitis sine querela, & simplices filii Dei.*

Hanc porro simplicitatem sic promouet temperantia, ut quantum quisque temperans fuerit, tantum credulitatis & simplicis obedientiæ præstabit cunctis, obsequio: nam nihil est, quod frequentius & pertinacius intellectum moveat ad fingendas & opponendas rationes obedientiæ, quam inordinata mentis affectio, quæ dum per temperantiã reprimatur, sic omnis contradictio cohibetur. Quamobrem sanctus Ambrosius hanc puerilem simplicitatem expressis & disertis verbis affirmat esse quandam *Morum temperantiã, mentisque sobrietatem*, in qua fratrem suum Saryrum sic excelluisse scribit, ut *conuersus in puerum, simplicitate illius ætatis innocentiæ, perfecta virtutis effigie, & quodam innocentium morum speculo reluceret.*

TERTIA denique ratio, quæ constituit & commendat infantiam spiritualem, hæc est, ut perpetuum quendam fervoris & propensæ in Deum voluntatis statum retineamus, ne quid per ætatem decedat illius religiositatis & bonæ mentis, qua primo illo tempore, quo vacare Deo cæpimus, ferebamur ultro, ad omnes virtutum actus; aut si quid forte interdum interpefcat, quam primum restitatur & restitatur in integrum; quasi modo geniti infantes, quasi modo inciperemus, quasi nihil hæctenus à nobis gestum esset, crebro illud Davidicum ore & corde præferremus, *Dixi, nunc capi. RENOVABITUR ut aquila iuuentus mea.* Vel sicut Iob: *Quis mihi tribuat, ut sim iuxta menses pristinos, secundum dies quibus Deus custodiebat me: sicut fui in diebus adolescentiæ meæ? Gloria mea semper innovabitur, & arcus meus in manu mea instaurabitur. Quem*

in sensum dicebat suis Dominus: *Nisi conuerſi fueritis & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum.* Hæc forma scilicet veræ conversionis & veri status, in quo vel oportet esse semper, vel ad quem identidem revocandi sumus, ut apti regno cælorum reddamur

Adhuc autem statum in primis confert temperantiã, primum quidem conservando religiosam mentem ne inveterascat; nam *inconstantia concupiscentia est qua transvertit sensum;* cui dum concupiscentiæ continendæ vacat temperans, se ab illius inconstantia tutum reddit. Deinde, verò, si quid humani patitur; dum se ad majorem continendi appetitum cautionem revocaverit, tunc se id effecisse intelligitur, quod ad spiritus renovationem magis requiritur, ut ante ex sancto Gregorio didicimus, qui totum eò refert negotium: *Vetusta, inquit, vita protinus usus mutatur, ut anima superno spiritu assata, & in summis appetat qua continebat; & contemnat in infimis que appetebat.*

Ex quibus manifestè apparet, quam rectè inter se cohæreant temperantiã & infantia spiritualis: Unde & de intemperantiã & alia mala infantia, facillimum est idem concludere, sicut expressè ait Divus Thomas querens his ipsis terminis: *utrum Intemperantiã sit puerile peccatum;* & affirmat eum ex autoritate Philolophi, tum ex tribus rationibus quas profert, & quas referre nunc esset longius. Paucis poeta: *Invenilo vitium est, regere non posse impetum.* Apud verò Apostolus: *Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estote; sensibus autem perfecti estote.* Quasi diceret, alterutrum vobis proponitur; aut quasi concluderet, quod proposita continet Veritas: *Ergo infantes esse oportet vel bona, vel mala infantia, non certe mala, ergo bona.* Nam sicut inde probatur alterutrum esse tibi eligendam infantiam, quod temperantiã vel intemperantiã, quibuscum illæ infantia singularem habent communionem, necessitate quadam contradictionis unicuique nostrum insunt sic bonam ut præligas infantiam, facit ipsa virtus opposita vitio; aut si forte virtutis excellentiã non perspiceret, attende vitii deformitatem: ama virtutem ex odio vitii, si nondum potes odisse vitium ex amore virtutis. *Contra malum, bonum est & contra mortem Eccl. 3. vita, inquit Sapiens: Et sic insuera in omnia opera*

Orat. de
Obitu Sa-
tyri,

Pf. 76.
Pf. 102.
Iob 29.

opera Altissimi. Duo & duo, & unum contrarium. Quasi diceret, cum opposita juxta se posita magis luceant, sic simul considerata sunt, ut quod est bonum, melius appareat ex opposito sibi malo, & facilius acceptetur. Aut certe si quid duri & asperi in bono appareat, non propterea repudietur, quia si velis attentius intueri malum oppositum, longè tibi duriora inde & deteriora invenies; ac proinde bono inhaerendum.

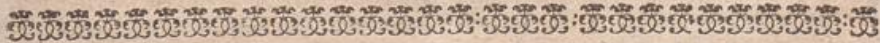
Times forte aliquid à temperantia vel infantia spirituali? At quanto magis plura per timescenda sunt ab intemperantia vel infantia sensuali? Nullum esse vitium probrosius, aut peccatum magis exprobabile quam intemperantiam docet expressè sanctus Thomas, & manifestè probat, quod ex omnibus vitiis istud magis repugnet excellentiæ & honori hominis, cū versetur circa sensuality quæ sunt nobis cū brutis communia, & in quibus tractandis minus insit humani luminis & rationis. Quis verò non sentiat quanti sit probri quantæque infamiæ, si ut infans vel ut puer appelletur? Tale est certè probum, ut

qui hac injuria temerè virtum sapientem notaret, non modò in virum graviter, sed & in Deum peccaret.

At citrà noxam omnem sic vocari potest intemperans, qui seipsum suo puerili vicio probris exponit. Quin & ipse Deus sic illum derideri permittit, ut hac faltem sui nominis cura moveatur; aut certè nisi respiscat, gravius ipse recordem puerum castigabit. Sic aperte & opportunè Sapiens: *Infantium insensatorum more viventes: propter hoc tanquam pueris insensatis judicium in derisum dedisti, Deus, Qui autem ludibriis & increpationibus non sunt correcti, dignum Dei judicium experti sunt.* Sap. 10.

Videndus est Clemens Alexandrinus l. 7. Pædag. cap. 5. Ubi egregiè de hac utraque infantia. Vide & Feriam 2. infra hebdomadam 16. post Pentecosten, in qua hæc proponuntur expressæ Veritates:

Aut baptismalis servanda est innocæntia, aut per infantiam spiritualem revocanda. Non est ætas maturior infantia Christiana.

AD SEQUENTES QUATUOR HEBDOMADAS.

MATERIAM Considerationum seu Veritatum subministrabunt Mystera Resurrectionis Christi Domini, que notiori vocabulo dicuntur Apparitiones. Et quia his Mysteriis respondet Via Vnitiua, que est Perfectorum, seu, que est in perfectiori Charitatis gradu: idcirco Charitatis proprietates, que ab Apostolo referuntur, Charitas patiens est, benigna est, & quas suis prosequitur, prima Corinthiorum decimo tertio, ad unumquodque Mysterium ita revocabimus, ut his certissimis notis, quam sit vera Charitas, discerni possit ab Amore proprio seu Zelo falso & adumbrato. Sic enim sanctus Bernardus, ubi de his agitur Mysteriis, facile est, inquit, nosse, quam sint aliena à propria voluntate, que propria sunt Charitatis, cui Illa, rectà fronte, contrariam se constituit. Nam Charitas benigna est, &c. Serm. 2. de Resurr. Dom.

FERIA SECUNDA.
APPARET CHRISTVS D. BEATISS.
Virgini Matri. In qua item apparet prima
Charitatis proprietates.

Charitas patiens est.

Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tua latificaverunt animam meam. Pl. 93.

Haynovus Paris 2.

Ii

VERI